

LIBRIS

We know
books

LINCOLN CHILD

INIMA FURTUNII

editura rao

Lui Peter Crane i se părea că arăta ca o barză: o barză albă uriașă care se înălța din apă pe picioare ridicol de grațioase. Însă când elicopterul se apropie, iar conturul îndepărtat prinse formă pe linia orizontului mării, asemănarea dispăru treptat. Picioarele deveniră mai robuste, apoi se transformară în piloni tubulari de oțel și beton precomprimat. Corpul central se dovedi a fi structură colosală, pe mai multe etaje, înțesată cu coșuri sau turbine și tivită cu bare. Iar obiectul subțire, ca un gât, de deasupra se transformă într-un ansamblu complex de macarale diverse, care se ridica la câteva zeci de metri deasupra suprastructurii.

Pilotul arătă spre platforma de care se apropia și ridică două degete. Crane dădu din cap în semn că înțelegea.

Era un cer strălucitor și fără nori, iar Crane scrută oceanul strălucitor care se întindea în toate direcțiile. Se simțea obosit și dezorientat de acea călătorie: un zbor comercial de la Miami la New York, un charter privat Gulfstream G150 până la Reykjavik, apoi elicopterul. Însă oboseala nu-i diminuase curiozitatea profundă și din ce în ce mai mare.

Nu era de mirare că Amalgamated Shale își arătase interesul față de experiența sa specială: asta putea înțelege. Ceea ce îl surprinsese fusese graba cu care i se spusese să lase totul și să plece imediat spre platforma de foraj Storm King. Apoi faptul că, în mod destul de ciudat, sediul AmShale din Islanda era plin de tehnicieni și de ingineri în locul instalatorilor și al muncitorilor obișnuiți.

Apoi mai era ceva. Pilotul elicopterului nu era angajat AmShale. Purta o uniformă de marină – și o armă.

Când elicopterul coborî brusc spre una dintre laturile platformei, îndreptându-se către zona de aterizare, Crane își dădu seama pentru prima dată cât de mare era platforma petrolieră. Numai structura principală avea probabil vreo opt niveluri. Puntea superioară era acoperită de un labirint copleșitor de structuri modulare. Ici și acolo, bărbați în costume de protecție galbene verificau cuplajele și lucrau la echipamentul de pompă, arătând ca niște pitici lângă mașinăriile care-i înconjurau. Foarte, foarte departe, dedesubt, oceanul se învoldura și se frământa în jurul stâlpilor substructurii, unde platforma dispărea în adâncuri, coborând la sute de metri sub nivelul fundului mării.

Elicopterul încetini, se întoarse și coborî pe hexagonul verde al zonei de aterizare. Când Crane întinse mâna în spate după bagaje, observă pe cineva așteptând pe margine: o femeie înaltă și slabă într-o jachetă din material impermeabil. El îi mulțumi pilotului, deschise ușa pasagerului și ieși în aerul rece, aplecând instinctiv capul pe sub elicele care se învârteau.

Femeia întinse mâna când îl văzu apropiindu-se.

– Doctor Crane?

Crane îi strânse mâna.

– Da.

– Vă rog, urmați-mă.

Femeia se întoarse și îl conduse departe de pista de aterizare, coborând câteva trepte pe o scară, apoi de-a lungul unei pasarele de metal până la un chepeng care semăna cu un hublou de submarin. Nu se prezentă.

Un marinar în uniformă stătea de pază în fața chepengului, cu pușca lângă el. Dădu din cap când se apropiară, deschise chepengul, apoi îl închise și îl încuie în urma lor.

Dincolo de chepeng se întindea un coridor larg, bine luminat, încadrat pe ambele părți de uși deschise. Nu se auzea freamătul frenetic de turbine sau zgomotele de macarale. Mirosul de petrol, chiar dacă prezent, era slab, de parcă s-ar fi făcut eforturi să fie îndepărtat.

Crane o urmă pe femeie, cu bagajele atârdate pe umăr, privind curios în camerele pe lângă care trecea. Din nou se simțea îmboldit de curiozitate: vedea laboratoare pline de table albe și stații de lucru, centre de computere și de comunicații. Deasupra fusese liniște, dar acolo era o activitate intensă.

Crane se hotărî să pună întrebarea.

– Scafandrii sunt într-o cameră hiperbarică? întrebă el. Pot să îi văd acum?

– Pe aici, vă rog, repetă femeia.

Trecură de un colț, coborâră o scară și ajunseră într-un alt hol, chiar mai lat și mai lung decât primul. Camerele pe lângă care treceau erau mai spațioase: ateliere mecanice, puncte de depozitare pentru echipament de înaltă tehnologie pe care doctorul nu îl recunoștea. Crane se încruntă. Cu toate că Storm King semăna la exterior cu o platformă petrolieră, era clar că nu mai era folosită pentru extracția țițeiului.

Ce naiba se întâmplă aici?

– Ați adus din Islanda specialiști în circulația sângelui și plămâni? întrebă el.

Femeia nu răspunse, iar Crane ridică din umeri. Ajunsesese atât de departe – mai putea avea răbdare câteva minute.

În față, femeia se oprise în fața unei uși cenușii de metal.

– Domnul Lassiter vă așteaptă, spuse ea.

„Lassiter?” își spuse Crane. Nu era un nume pe care să-l recunoască. Persoana care vorbise cu el la telefon și îl pusese la curent cu problema de pe platformă se numea Simon. Privi spre ușă. Pe ea era o etichetă pe care scria, cu litere albe pe plastic negru, *E. Lassiter, External Liaison*.

Crane se întoarse din nou către femeia în jachetă impermeabilă, însă aceasta deja se îndepărta pe coridor. El își schimbă bagajele pe umărul celălalt și bătu la ușă.

– Intră, se auzi o voce clară dinăuntru.

E. Lassiter era un bărbat înalt și slab, cu păr blond, tuns scurt. La intrarea lui Crane, se ridică, ieși de după birou și dădu mâna cu el. Nu purta uniformă militară, însă cu tunsoarea aceea și mișcările sale rapide și calculate ar fi putut fi soldat,

la fel de bine. Încăperea era mică și cu un aspect tot așa de eficient ca al proprietarului său. Biroul era aproape gol: pe el se afla doar un plic sigilat și un aparat digital pentru înregistrare.

– Puteți să vă lăsați acolo aparatura, spuse Lassiter, arătând spre un colț îndepărtat al camerei. Vă rog să vă așezați.

– Mulțumesc. Crane se așază pe scaunul oferit. Abia aștept să aud despre ce urgență este vorba. Însoțitoarea mea aici nu mi-a spus prea multe despre subiect.

– De fapt n-o voi face nici eu. Lassiter zâmbi scurt, un zâmbet care dispăru la fel de rapid pe cât apăruse. Va veni și acel moment. Treaba mea e să vă pun câteva întrebări.

Crane rumegă răspunsul.

– Vă rog, spuse el după o clipă.

Lassiter apăsă un buton al aparatului de înregistrat.

– Această înregistrare are loc pe data de 2 iunie. Aici suntem prezenți eu – Edward Lassiter – și doctorul Peter Crane. Locul este Stația de asistență și alimentare E.R.F. Lassiter aruncă o privire peste birou către Crane. Doctore Crane, sunteți conștient că perioada serviciului dumneavoastră aici nu poate fi fixată la o durată specifică?

– Da.

– Și înțelegeți că este interzis să spuneți ce veți vedea aici sau să vă povestiți acțiunile întreprinse la Bază?

– Da.

– Și sunteți de acord să semnați o declarație legală în acest sens?

– Da.

– Doctore Crane, ați fost arestat vreodată?

– Nu.

– V-ați născut cetățean al Statelor Unite sau sunteți cetățean naturalizat?

– M-am născut în New York City.

– Urmați vreun tratament medicamentos pentru vreo boală pe care o aveți acum?

– Nu.

– Consumați în exces și în mod regulat alcool sau droguri?

Crane era tot mai surprins de întrebări.

– Dacă cele șase cutii de bere băute în câte un weekend nu se consideră „exces“, atunci, nu.

Lassiter nu zâmbi.

– Doctore Crane, sunteți claustrofob?

– Nu.

Lassiter puse aparatul de înregistrat pe pauză. Apoi ridică picul, îl deschise cu degetul, scoase câteva foi de hârtie și i le întinse pe masă.

– Vă rog să citiți și să semnați astea, spuse el, scoțând un stilou din buzunar și așezându-l lângă hârtii.

Crane le luă și începu să citească. Pe măsură ce citea, surpriza lui se transforma în neîncredere. Erau trei acorduri separate de respectare a confidențialității, apoi o declarație conform Legii secretului de stat și ceva care se numea Inițiativa de Cooperare Obligatorie. Toate erau documente oficiale ale guvernului Statelor Unite, toate trebuiau semnate și toate amenințau cu consecințe cumplite în caz că oricare dintre articolele lor era încălcat.

Crane lăsă jos documentele. Era conștient într-un fel foarte neconfortabil de privirea lui Lassiter ațintită asupra lui. Era prea mult. Poate că trebuia să-i mulțumească politicos lui Lassiter, apoi să se scuze și să se întoarcă în Florida.

Însă cum, exact, avea să facă asta? AmShale deja plătitise o grămadă de bani ca să-l trimită acolo. Elicopterul plecase. În termeni eufemistici, nu avea de lucru, era între proiecte de cercetare. Și, în plus, nu era genul care să respingă o provocare: cu atât mai mult una misterioasă ca aceea.

Luă stiloul și, fără să-și lase timp să se răzgândească, semnă toate documentele.

– Mulțumesc, spuse Lassiter. Porni din nou înregistrarea. Transcrierea va arăta că doctorul Crane a semnat formularele obligatorii. Apoi închise aparatul de înregistrat și se ridică în picioare. Doctore, dacă mă urmați, cred că vă voi oferi răspunsurile.

Ieșiră din birou și o luară pe coridor, printr-o zonă administrativă ca un labirint, pe lângă un lift și ajunseră apoi într-o bibliotecă bogat mobilată, ticsită cu cărți, reviste și stații de lucru cu computere. Lassiter îi făcu un semn spre o masă din capătul celălalt al camerei, pe care se afla doar un monitor de computer.

– O să vin să te iau, spuse el, apoi se întoarse pe călcăie și ieși din cameră.

Crane se așeză unde i se arătase, privind cum se închidea ușa în spatele lui Lassiter. Nu mai era nimeni altcineva în bibliotecă și începea să se întrebe ce se va întâmpla în continuare, când ecranul computerului clipi în fața lui. Pe monitor apărură chipul unui bărbat de aproape 70 de ani, cu părul cenușiu, foarte bronzat. „Vreun film de introducere“, își spuse Crane. Însă când chipul zâmbi direct spre el, își dădu seama că nu se afla în fața unui monitor de computer, ci a unui ecran de televiziune cu circuit închis, care avea o cameră minusculă încorporată.

– Bună ziua, doctore Crane, spuse bărbatul. Zâmbi, iar pe chipul său bonom apărură o mulțime de riduri. Mă numesc Howard Asher.

– Îmi pare bine, răspunse Crane către ecran.

– Sunt cercetătorul principal de la Serviciul Național al Oceanelor. Ați auzit de el?

– Cumva este vorba despre departamentul de administrare a oceanelor de la NOAA¹?

– Exact.

– Sunt puțin încurcat, doctore Asher – sunteți doctor, nu?

– Da. Dar spune-mi Howard.

– Howard. Ce legătură are Serviciul Național al Oceanelor cu o platformă de petrol? Și unde este domnul Simon, persoana cu care am vorbit la telefon? Cel care a aranjat totul? A spus că va fi aici să mă întâmpine.

– De fapt, doctore Crane, nu există niciun domn Simon. Însă eu sunt aici și sunt fericit să vă explic ce pot.

¹ National Oceanic and Atmospheric Administration, agenție din cadrul Departamentului de comerț al SUA (n.red.)

Crane se încruntă.

– Mi s-a spus că au apărut probleme medicale în rândul scafandrilor care întrețin echipamentul subacvatic al platformei petroliere. Și acela era un neadevăr?

– Doar parțial. Chiar *au fost* multe neadevăruri și îmi pare rău pentru asta. Însă erau necesare. Trebuia să ne asigurăm. Vezi dumneata, discreția este absolut esențială în acest proiect. Pentru că, Peter – pot să îți spun Peter? – ce avem aici reprezintă descoperirea științifică și istorică a secolului.

– A secolului? repetă Crane, fără să-și poată stăpâni neîncrederea din voce.

– Ai dreptate să te îndoiești. Însă acesta nu e un neadevăr, Peter. Departamentul de asta. Totuși, este posibil ca denumirea de „descoperirea secolului“ să nu fie tocmai exactă.

– Nici nu credeam asta, răspunse Crane.

– Ar fi trebuit să o numesc cea mai mare descoperire a *secolului* timpurilor.

Crane se holbă la imaginea de pe ecran. Doctorul Asher îi zâmbea într-un fel prietenos, aproape patern. Însă zâmbetul său nu avea nimic care să-i sugereze că glumise.

– Peter, nu-ți puteam spune adevărul decât atunci când te aflai fizic aici, la Bază. Și nu înainte de a fi verificat complet. Am folosit timpul în care ai călătorit pentru a termina procesul. De fapt, încă mai există lucruri pe care nu ți le pot spune nici măcar acum.

Crane privi înapoi peste umăr. Biblioteca era pustie.

– De ce? Linia asta nu e sigură?

– Oh, ba da, e sigură. Însă trebuie întâi să avem certitudinea că ești dedicat în totalitate acestui proiect.

Crane așteaptă fără să spună nimic.

– Puținul pe care ți-l pot spune acum este însă foarte secret. Chiar dacă vei refuza oferta noastră, încă ești legat prin toate acordurile de confidențialitate.

– Înțeleg, răspunse Crane.

– Prea bine. Asher ezită. Peter, platforma pe care te afli acum este suspendată pe ceva mai mult decât un câmp de petrol. Ceva mult mai mult de-atât.

– Și despre ce anume este vorba? întrebă Crane automat.

Asher zâmbi cu un aer misterios.

– E suficient să știi că sondorii de pe platformă au descoperit ceva cu aproape doi ani în urmă. Ceva atât de fantastic încât, peste noapte, platforma s-a oprit din extracțiile de petrol și și-a asumat un rol nou și complet secret.

– Lasă-mă să ghicesc. Nu-mi poți spune despre ce e vorba. Asher râse.

– Nu, nu încă. Însă e o descoperire atât de importantă, încât guvernul ar face orice, la propriu, să și-o adjudece.

– Să și-o adjudece?

– E îngropată pe fundul mării chiar sub platforma asta. Îți amintești că am numit asta cea mai mare descoperire a tuturor timpurilor? În esență, ce se întâmplă aici e o săpătură: o săpătură arheologică așa cum n-a mai fost alta. Și cu asta scriem istoria.

– Însă de ce trebuie ținută secret?

– Pentru că, dacă ceilalți ar afla ce am descoperit, vestea ar deveni, într-o clipă, subiect de primă pagină în toate ziarele din lume. În câteva ore, acest loc ar deveni o zonă de dezastru. Vreo șase guverne ar pretinde drept de proprietate, am fi invadați de ziariști și gură-cască. Descoperirea este, pur și simplu, mult prea importantă să fie pusă în pericol astfel.

Crane se lăsă în spate pe scaun, gândindu-se. Întreaga călătorie devenea aproape suprarrealistă. Planurile grăbite de zbor, platforma petrolieră care nu era tocmai o platformă, toate acele secrete... iar acum, figura aceea dintr-o cutie care îi vorbea despre o descoperire inimaginabil de importantă.

– Poți să crezi că sunt de modă veche, spuse el, însă m-aș simți mult mai bine dacă ți-ai face timp să ne vedem personal, să vorbim față în față.

– Peter, din păcate nu este atât de simplu. Însă, dacă te decizi proiectului, curând mă vei vedea.

– Nu înțeleg. Și de ce mă rog este atât de greu?

Asher chicoti din nou.

– Pentru că în clipa asta mă aflu la multe sute de metri sub tine.

Crane se holbă la ecran.

– Adică...

– Exact. Platforma petrolieră Storm King este doar o structură de sprijin, stația de realimentare. Adevărata acțiune se petrece mult dedesubt. De asta comunicăm video.

Crane rumegă o clipă informațiile.

– Ce se află acolo jos? Întrebă el încet.

– Imaginează-ți o stație uriașă de cercetare, înaltă pe zece niveluri, plină de echipamente și tehnologii de ultimă oră, toate amplasate pe fundul oceanului. Asta înseamnă BER – inima și sufletul celui mai extraordinar efort arheologic al tuturor timpurilor.

– BER?

– Baza de Explorare și Recuperare. Dar o denumim simplu Baza. Cei din armată – știi cât de impresionați sunt de denumirile tipătoare – o numesc Inima Furtunii.

– Am observat că sunt prezenți și militari. De ce e nevoie de ei?

– Aș putea să-ți spun că datorită faptului că Baza este proprietatea guvernului, pentru că SNO este un departament al guvernului. Și ar fi adevărat. Însă adevăratul motiv este că tehnologia pe care o folosim în proiectul de recuperare este, în mare măsură, secretă.

– Dar oamenii aceia pe care i-am văzut sus, care lucrau pe platformă?

– De fațadă, în mare parte. La urma urmei, trebuie să arătăm ca o platformă petrolieră funcțională.

– Și AmShale?

– Au fost plătiți extrem de bine să ne închirieze platforma, să funcționeze ca birou de recepție și să nu pună întrebări.

Crane se răsuci în scaun.

– Baza asta de care vorbești. Aici o să stau eu?

– Da. Acolo trăiesc și lucrează toți oamenii de știință din domeniul marinei, istoricii și inginerii. Peter, știu cât timp ai petrecut în medii subacvatice și cred că vei fi plăcut surprins. De fapt, cred că termenul mai potrivit ar fi „uimit“. Trebuie să vezi locul ca să mă crezi – Baza este un miracol al tehnologiei subacvatice.

– Dar de ce era nevoie de asta? Adică să se lucreze pe fundul mării. De ce operațiunea nu se poate coordona de la suprafață?

– Hm, *rămășițele* sunt îngropate prea adânc pentru cele mai multe submarine. În plus, eficiența acestora este extrem de scăzută. Crede-mă, după ce vei avea toate informațiile vei înțelege.

Crane dădu ușor din cap.

– Cred că mai rămâne o singură întrebare. De ce eu?

– Te rog, doctore Crane. Ești prea modest. Ai lucrat în armată, ai fost pe submarine și portavioane antiradar. Știi cum e să trăiești în spații închise, sub presiune. Și spun asta atât la propriu, cât și la figurat.

„A făcut ceva cercetări“, își spuse Crane.

– Ai terminat al doilea în promoția ta la Școala Medicală Mayo. Și, grație serviciului tău în marină, ești un medic care – între altele – este familiarizat cu afecțiunile scafandrilor și ale altor muncitori din mediul subacvatic.

– Deci *există* o problemă medicală.

– Desigur. Instalația a fost terminată cu două luni în urmă, dar proiectul de recuperare este în plină desfășurare. Însă, în ultimele zile, mai mulți dintre cei de pe Inima Furtunii au manifestat simptome neobișnuite.

– Boala de cheson? Narcoză cu nitrogen?

– Mai mult prima decât a doua. Să spunem că tu ai o calificare unică – atât ca medic, cât și ca fost lucrător pe submarin – pentru tratarea acestei afecțiuni.

– Și cât timp voi sta aici?

– Vei sta aici atât cât trebuie pentru a diagnostica și trata problema. Din câte cred eu, vei fi cu noi vreo două-trei săptămâni. Însă chiar dacă îi vei vindeca așa, ca prin minune, tot va trebui să rămâi la Bază minimum șase zile. Nu intru în detalii, însă, din cauza presiunii atmosferice uriașe la această adâncime, am dezvoltat un proces de aclimatizare unic. Avantajul este că le permite oamenilor să opereze la adâncime mult mai ușor decât în trecut. Dezavantajul este că procesul de intrare sau ieșire din stație este destul de îndelungat. Și, după cum îți imaginezi, nu îl putem grăbi.

– Îmi imaginez. Crane văzuse destule cazuri fatale de boli provocate de decompresie.